

Poveste ce s-a stins în vară

Stelian Stancu

Obişnuinţa, e un dat
Al meu, al tău, al celui alt
Care se-nvaţă să citească
O poezie zilnic, haiducească
Despre ea viaţa bună, rea
Despre fiinţa din cel ce o da
Pe ea, povestea de din seară
Uitată parcă într-o gară
Pe un peron uitat şi el
De gânduri şi de zumzetul de tren,
Pe care îl aduce de din ţară
O ea poveste ce s-a stins în vară,
Pe când erau în pârg pourumbii
Pe când adorm în vis şi bumbii
Fără-a vedea că în ea gară
Mai e rămas un iz cam gru de ţară
O ţară neaoşă fără perdea
Pe care a crezut-o cineva
Că e uitată şi ea pe peron
În aşteptarea poate a celui de din urmă domn
Care se vrea a mai voi o dată
Să fie ea povestea cea curată
Prea spusă în acel apus de soare
Lăsând aievea umbra pentru care
Au aşteptat ades părinţii bieţii
Fără a crede că-i sfârşit, da e sfârşitul vieţii.
Dar, până să se fi finalizat ea vestea
Ea gara tristă şi-a orânduit povestea
Şi şuieră el trenul gol în gară
E început de ea ultimă vară.